

Pere Mayor (UPV), Sebastià Serra (PSM-ENE) i Pilar Rahola (ERC), en plena campanya

A la recerca de l'escó 'perdut'

Amb menys mitjans que els altres partits —però amb molta més imaginació—, els caps de llista dels partits nacionalistes d'esquerra (UPV al País Valencià, PSM-ENE a les Balears i ERC al Principat) treballen per aconseguir escó a Madrid. EL TEMPS ha volgut passar amb ells un dia de campanya.

6 JUNY

Cap de les tres forces polítiques té ara representació parlamentària al Congrés de Diputats (tot i que ERC sí que en va tenir entre els anys 1977 i 1986). En canvi, tenen una important presència en les institucions municipals i autonòmiques

dels seus respectius àmbits. Volen donar el salt a Madrid per demostrar que les seves propostes han de ser escoltades amb interès i respecte. Com que ho saben, estan jugant fort en aquesta campanya.

Participant en debats, assistint a entrevistes radiofòniques o televisades, contactant amb els electors al carrer, al mercat o a la fàbrica (i fent mítings), Pere Mayor, Se-

bastià Serra i Pilar Rahola, amb l'aparell dels seus respectius partits al darrere, han decidit baixar al cos a cos per conquerir tots els vots possibles (els fidels i els que no ho són tant).

EL TEMPS us presenta en les pròximes pàgines, a més d'aquest reportatge fotogràfic, la crònica informal d'un dia en la campanya de cadascun d'ells.

Pere Mayor (UPV), participant en un debat a la SER, posant per a una foto al carrer i visitant una de les parades del Mercat Central de València.

RAFA GIL

Sebastià Serra (PSM-ENE), deixant-se maquillar per a una entrevista televisiva, muntant una vaca gegant al carrer i repartint alfàbregues.

JOAN CELIA

Pilar Rahola (ERC), parlant amb un telèfon sense fils, parlant amb un botiguer i intentant convèncer una senyora del carrer.

GARME PUERTOLAS

Un dels dies més tranquils

Són les nou del matí, dilluns. Eladio Meizoso, de Ràdio València SER, llança una última mirada de complicitat a Palmiro, el tècnic de so, i amb un gest de la mà el llum vermell s'encén: en l'aire. És el primer debat de la setmana. Protagonistes: l'esquerra valenciana. Alfons Cucó, pel PSOE, Ricard Peralta, per EUPV, i Pere Mayor, per UPV. El primer tema és inevitable, les relacions i les diferències entre els tres partits. Pere Mayor, a qui toca contestar els altres dos, pren notes amb tranquil·litat, queda encara molta jornada per davant.

Peralta i Cucó parlen dels acords a què han arribat amb la UPV i dels ajuntaments on els seus partits tenen bones relacions amb els nacionalistes. Mayor s'apressa a denunciar dues OPA sobre els seus regidors, una de subtil, per part del PSOE —“que va *tocant* els nostres càrrecs públics”— i una altra de més dura per part d'EU —“que no ens reconeix el tu a tu”—. Cucó ha recordat de sobte un apel·latiu que Pere Mayor va dedicar a Peralta (aquest és l'únic dels tres candidats que s'expressa en castellà): “l'esquerra Cañ”. El senador defensa el seu adversari: “Tant el PSOE com EU tenim una clara vocació federalista”.

El presentador està neguitós. No aconsueix que els debatents s'acosten a la realitat del País Valencià; al fil de la mitja hora, Pere Mayor acusa EU de servir a Izquierda Unida al Congrés espanyol i pregunta a Cucó per què el PSPV-PSOE ja no és més que el PSOE als cartells de les properes eleccions. No hi ha temps per contestar, la ràdio és implacable. Cucó es relaxa, comença a fumar i acusa Pere Mayor d'haver vingut massa guerrer. A la cabina de so, tècnics i secretàries reparteixen cafè i confessen, sense remordiment, que, a hores d'ara, ja n'estan farts, dels polítics.

És el final del primer dels actes que omplen l'agenda de Pere Mayor. Abans de visitar el Mercat Central, encara hi ha temps per fer un cafè amb Cucó, que exigeix al periodista el secret total. Abans de fer la demanda, ja havia manifestat la intenció d'escriure unes memòries que augurava molt sucoses. Entre glopet i glopet, Vicent Ventura, que “passava per allà”, saluda iriu. Mayor li demana si és cert que figura en un manifest a favor dels socialis-

Pere Mayor, relaxat, després d'un intens matí de campanya. El candidat d'UPV creu que l'únic vot útil és el conseqüent.

RAFA GIL

tes, Ventura ho nega amb un somriure inabastable i assegura que els socialistes, entre ells Cucó, saben perfectament a qui pensa votar.

Són les onze. No hi ha hagut temps més que per passar per la seu i recollir alguna cosa de propaganda. A la porta del Mercat Central de València, els de TVE filmen algunes declaracions del secretari general d'UPV. Just quan acaben, arriba el cotxe amb l'eslògan musicat del partit. Pere Mayor ha al·ludit a la necessitat d'arribar a Madrid per defensar els interessos valencians i no per a fer riure (el proper dilluns, el debat a la SER serà entre ell i González Lizondo, d'UV).

Comença la cercavila per les parades del mercat. Pere, un militant d'UPV que en té una de verdures, fa de Cicerone. Les misteres s'esgoten i es produeix alguna confusió: “ja vénen els d'Unió Valenciana, que ens estan fotent de mala manera des de l'Ajuntament”. Víctor Baeta, secretari de l'agrupació de València, ho arregla ràpidament. Fotografia en una parada d'abadejo, en una d'embotit, en una de llegums...

Pere Mayor aguanta amb estoïcisme i es dirigeix a entrevistar-se amb Vicenta Lloris, presidenta de l'associació de venedors. El descontentament amb el duet municipal

UV-PP és evident. Hi ha tres grans punts roents: les grans superfícies, el sistema de pagament per mòduls i el pentinat fiscal que suporten en plena campanya electoral. Mayor declara l'oposició d'UPV al sistema de mòduls i explica que el partit vol potenciar el comerç petit i mitjà. L'entrevista acaba amb un bon auguri, la presidenta és contundent: “UPV fa falta en aquest ajuntament”. Els periodistes, que han devorat la major part del deliciós *lunch* servit, se'n tornen a les redaccions. El candidat, en el cotxe del partit, amb la megafonia al màxim, va ara a la 97,7 una emissora de FM local que vol gravar-li algunes preguntes. Definició del partit, futur, controvèrsia amb el català-valencià: Mayor talla ràpidament la possible polèmica: —Per no discutir, a l'Ajuntament de València s'utilitza el castellà, això és el que volen els que provoquen aquesta polèmica absurda.

—¿I què passa amb el vot útil?

—Útil només és el vot que ex-

pressa el que realment vol una persona, la resta són concessions que poden resultar perilloses.

En solitari, amb l'única ombra del cronista, Pere Mayor enfila autovia en obres cap al sud fins a Carlet (Ribera Alta). L'esperen Xavier Hervàs, tinent d'alcalde, i Salvador Garcia, alcalde, tots dos companys de partit. És un dinar intern. Hi parlaran de les eleccions a la Caixa de Carlet, on la llista més propera als nacionalistes ha guanyat i ha desplaçat per primera volta la dreta local, però, sobretot, del Partit Valencià Nacionalista (PVN) d'Alginet, un poble proper. Han decidit passar-se en bloc a la UPV. El PVN, de fet, n'era una escissió que ara es reintegra, els de la UPV no amaguen la seua satisfacció. El menú, canelons i vedella en salsa, passa ràpid, és el primer aliment sòlid a l'estómac del candidat.

A la vesprada, anirà en solitari a Ontinyent (Vall d'Albaida), on és regidor, per aclarir assumptes del govern local i, a poqueta nit, encara tindrà temps d'acostar-se a Bocairent a assistir a un sopar. Abans d'acomiar-se del cronista, que encara no s'ha recuperat de l'excursió, Mayor diu: “Espere que no t'hages avorrit, has vingut precisament un dels dies més tranquils”.

Jordi Sebastià

Contra la calor i el bipartidisme

Sona el telèfon a casa de Sebastià Serra, candidat al Congrés pel PSM-ENE. Contesta. És un programa de ràdio, en directe. Serra opina sobre el debat González-Aznar mentre s'arregla la corbata i s'acaba el cafè amb llet. Ja fa més de mitja hora que està en marxa. Són les vuit del matí de dimarts, dia 25 de maig. Queden 12 dies per les eleccions i Serra ja fa més d'un mes que no para. "¿Cansat?, no, home, no... L'acta de diputat paga la pena l'esforç". Com cada dia s'ha aixecat ben d'hora i ha llegit la premsa mentre desdejunava. Una de les primeres feines del dia és acomiadar-se de la família, de n'Antònia, la seva esposa, i dels dos fills, Aina, de 5 anys, i Sebastià, de 2. El petit, conta n'Antònia, recollí del terra un tríptic on hi havia el retrat del seu pare: "un papà petitet", digué un tant astorat. La major ja està acostumada, és una veterana, en això de veure el seu pare pels cartells de propaganda.

Sebastià Serra creu que el dia 6 es juga el fet que les Balears siguin tractades amb dignitat o com una província maltractada. JOAN CELIÀ

Devers les vuit i mitja arriba el cotxe que el PSM ha posat a disposició del candidat. No fa falta indicar al xofer la direcció. A les nou hi ha reunió de comitè de seguiment de campanya a la seu del partit. "Avui farà molta calor", comenta Serra, afluixant-se la corbata.

A la seu del PSM es reuneix amb Mateu Morro, secretari general, Pere Sampol, candidat al Senat, i tres executius de campanya. Repàs al tractament que ha donat la premsa als actes del dia anterior. "És que cada dia és igual —exclama el candidat—, tot és Aznar, González o Anguita". Entra una secretària amb aigües minerals, cafès i complexos vitamínics. "Ben legals, ¿eh? La coca, nosaltres, només de verdura". Rialles. Entra un grapat d'al·lots i al·lotes. Comencen les tasques d'enviament de propaganda i paperetes de vot. "Sebastià, et queda mitja hora", avisa Catalina, la secretària del candidat. Cotxe i cap a Canal 37, una televisió local.

Serra, com sempre que l'entrevisten, que participa en un debat o que fa un míting, repeteix els eixos bàsics de la campanya del seu partit: "que ningú no s'enganyi, el dia 6 elegim alguna cosa més que diputats, elegim si els pobles de Balears volen ser tractats amb dignitat o volen seguir essent una província maltractada". Hi posa

passió en les paraules: "psoes, pepes o uemes són tots iguals. La diferència la marcam nosaltres". Gesticulant per a donar més força a les seves paraules, el candidat nacionalista no es cansa de repetir aquest missatge: "només una veu nacionalista al Congrés assegura que els problemes de Balears arribaran a Madrid i aquesta veu només pot ser la del PSM-ENE, Nacionalistes de les Illes Balears".

A migdia, novament al centre de Palma. Serra, juntament amb altres candidats del PSM, reparteixen tríptics electorals i alfàbregues. Aquestes petites plantes són la sensació de la campanya. El dia 5 n'hauran regalades més de 25.000. Una alfàbrega, un tríptic, i una petició: "voti el PSM-ENE". Entre la gent, Serra es troba en el seu ambient: dona la mà a molts coneguts, xerra amb desconeguts, besa amigues, riu. "No s'oblidi de nosaltres el dia 6". Alguns vianants s'aturen a parlar amb ell, d'altres recullen l'alfàbrega, retiren l'adhesiu del PSM i s'emporten la planta cap a casa.

A les dues Serra ja seu en unes oficines per a participar en un debat sobre funció pública que s'allarga fins passades les tres de l'horabaixa. A les tres i mitja, un frugal dinar en un petit restaurant, acompanyat

de dos assessors de campanya: "anam bé, ¿no us pareix?". Hi ha satisfacció en el candidat. S'ultima l'estratègia a seguir en el debat que l'espera a les cinc, davant les càmeres d'Antena 3-TV Mallorca. Quan es troba amb els altres participants en el debat, tot són bromes i rialles, però no falten les ironies, no en va el setè diputat està en joc.

Quan surt dels estudis, el cotxe l'espera i el porta ràpidament a una conferència de premsa enmig de la Plaça Major. Motiu: presentació d'un manifest per l'autogovern i d'una enorme vaca de fusta que simbolitza Mallorca munyida pel govern espanyol. La calor és forta. Serra passa per l'oficina del partit per a canviar de corbata i arreglar-se un poc. Són les set i mitja i ja fa onze hores que està en marxa. Ara l'espera un debat a la seu de l'associació d'empresaris. El debat s'allarga més de dues hores.

A les deu del vespre, Serra apareix en una plaça d'una barriada de

Palma on el partit ha organitzat una festa-míting: alfàbregues, coca de trampó i verdura, cerveses i ball de bot, "i molt poc míting, que la gent està més per festa que no per escoltar massa *rollos*". Un parell de centenars de persones assisteixen a l'acte. Serra no perd el somriure passejant-se enmig de la gent repartint plantes, tríptics i demanant el vot.

Dos assessors s'acosten. "Sebastià, hem de marxar". El cotxe està preparat i surt ràpidament en direcció a un poble de l'interior. Allà, prop de tres-centes persones esperen el candidat. Sopar mallorquí i petit discurs. Prop de la una de la matinada el cotxe enfila el camí de tornada. Amb un executiu de campanya parla sobre l'endemà. A les dues arriba a Palma. "Atura't aquí i feim una cervesa", diu Sebastià. Al bar alguns contertulis el saluden. "¿Com he estat?", interroga el candidat. "Bé, però hem de donar més canya", contesta l'executiu. "A partir del dia 7 desapareixeré una setmana", diu Serra rient i acabant la cervesa. A les dues i mitja el cotxe el deixa a la porta de ca seva. Demà, a les vuit del matí ha de ser entrevistat telefònicament per una altra emissora de ràdio. És la campanya.

Miquel Payeras